

Σὺ τὴν φυγοῦσαν στείλε τῆς καὶ πάλιν εὐτυχίαν
Καὶ μὴ αὐξάνης, μὴ, Θεέ, τὰ μαύρα δάκρυά της.

ὦ! τὸν νεκρὸν δὲν σοῦ ζητῶ καὶ προσφιλῆ Πατέρα,
Τὴν εὐτυχίαν δὲν ζητῶ αὐτὴν νὰ μ' ἀποδώσης,
Ἄλλ' ὁ πατὴρ τῶν ὄρφανῶν τὴν ὄρφανὴν μητέρα
Τῆς πατρικῆς σου τῆς στοργῆς μὴ τὴν ἀποξενώσης.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΣΚΑΓΙΑΝΝΗ

ΜΗΤΗΡ καὶ ΠΑΙΔΙΟΝ

(Κατὰ τὸν **Β. ΟΥΓΚΩ**)

Μικρὸν παιδίον ἔψαλλεν ἡ μήτηρ του πλησίον
Ἐψυχορράγει, ἀσθενὴς, λιπόσαρκος ὡς φάσμα
Διὰ παντός τὸν ἔρημον ἀπεχαιρέτα βίον

Κ' ἐγὼ τὸν ῥόγγον ἤκουον καὶ ἤκουον τὸ ἄσμα.

Πέντε ἀνοίξεις τὸ μικρὸν ἤριθμοι θορυβώδεις
Ἦσαν αὐτοῦ αἱ παιδιαί, τὰ ἄσματα, ὁ γέλως·

Ἄλλ' εἰς τὸ ἄσμα ἀπαντῶν ὁ βῆξ ἀγωνιώδης

Ὅλην τὴν νύκτα τῆς μητρὸς ἐπέσπευδε τὸ τέλος.

Τέλος τὸ ὄμμα ἐκλείσεν ἡ μήτηρ ἐν εἰρήνῃ,

Κ' ἐξηκολιύθει ἄφροντι τὸ ἄσμα τὸ παιδίον.

Καὶ ἡ ὀδὴν εἶνε καρπός ὁ Πλάστης δὲν ἀρίνει

Νὰ κρέμαται ἀπὸ μικρὸν καὶ εὐθραυστον κλωνίον.

ΧΑΡΑΛ. ΔΑΝΝΙΝΟΣ

ΠΡΟΠΟΣΙΣ

Ἄνθρωπε ποῦ λυπᾶσαι
Κι' ἀκοῦς μέσα 'ς τὰ σῆθη σου
Μεγάλῃ συφορᾷ,
Γιατὶ δὲν τὸ θυμᾶσαι
Πῶς ἄλλο κρασί πίνοντας
Παύουνε τὰ δεινά;

Ἀγαπητοί μου φίλοι,
Ἄς σβύσουμε ἀπ' τῆ μνήμη μας
Τοῦ κόσμου τὰ κακά,
Ἄς βιάθουμε τὰ χεῖλη
Ἄν θέλουμε νὰ ζήσουμε
'Σ τὸν κόσμον μ' εὐτυχιά.

Ἄδελφια, ἀναισθησία!

Γιατὶ τώρα νὰ φθείραυμε

Τὴ δύστυχῃ ζωῇ;

Ἐκεῖνος ἔχει εὐφροῖα

Ὅπου 'ς τῆς γῆς τὰ βόσκονα

Πάντοτε ἀδιφορεῖ.

'Σ τῆς κόρης τὴν ἀγκάλῃ

Ἄς γέρονουμε ποῦ φθείραται

Μόνον ποῦ μᾶς θωρεῖ·

Τὸ στῆθος τῆς ἄς πάλλῃ

Κ' ἐμᾶς μέσα 'ς τὰ στήθεια

Νᾶνχι ἢ καρδιὰ νεκρῇ.

Γιατὶ ἡ καρδιὰ νὰ πάλλῃ;

Τί νᾶνχι αὐτὰ τὰ ὀνόματα,

Πατρίδα καὶ ἀρετῇ;

Τί ἀνοησία μεγάλη!

Τί σκέψεις δυστυχέσταται

Εἶχανε οἱ παλαιοί!

Γιομίστε τὸ ποτῆρι

Νὰ κάμουμε μία πρόποσι

Εἰς τὴν ἀναισθησίᾳ,

Ποῦ τὴν καρδιὰ δὲν φθείρει

Καὶ σύντροφο ἔχει ἀχώριστο

Τὴν ποθητὴ χαρὰ.

Γιατὶ νὰ λυπηθοῦμε

Ἄν κείνον ποῦ ὀνομάζουμε

Πατέρα μ' ἐντροπῇ,

'Σ τοὺς δρόμους τὸν ἰδοῦμε

Μονάχον καὶ ἀκαρῆστον

Βοήθεια νὰ ζητῇ;

Γιατὶ νὰ μὴ γαρῶμε,

Γιατὶ νὰ μὴ γελάσουμε

Ἐκείνη τὴ στιγμῇ;

Κι' ἂν νὰ θυμῶσθ' ἰδοῦμε

Καὶ λάβῃ τὴν ἀθόαδειαν

Μιά λέξι νὰ μᾶς πῇ,

'Ἄς τρεῖζουμε σιμὰ του

Νὰ σφίξουμε 'ς τὰ δακτυλά

Τὰ κάτασπρα μαλλιά.

Τὰ χέρια τὰ ἴδικά του

Πόσαις φοραῖς τὴ ῥάχη μας

'Ἐτύπησαν σκληρά!

Τὴ μάνα μας ἂν ἰδοῦμε

'Ἀπελπισμένη κ' ἔρημη

Νὰ τρέχῃ μοναχῇ...

Γιομίστε νὰ πιοῦμε,

Γελάτε πῶς; ἐδάκρυσα

'Ἀφ' τὸ πολὺ κρασί.

Γιομίστε τὸ ποτῆρι

Νὰ κάμουμε μία πρόποσι

Εἰς τὴν ἀναισθησίᾳ,

Ποῦ τὴν καρδιὰ δὲν φθείρει

Καὶ σύντροφο ἔχει ἀχώριστο

Τὴν ποθητὴ χαρὰ.

Κ' ἐλάτ' ἐδῶ σιμὰ μου

'Ἐκεῖνος τ' ὄραϊο σας μέτωπον

Νὰ τ' ἀσπασθῶ γλυκά.

ὦ εὖγε σας, παιδιὰ μου!

Εὖγε ποῦ συμφωνήσατε

Μ' ἐμένα μία φορά!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ Ι. ΡΙΖΟΥ ΝΕΡΟΥΛΟΥ

Αὐτὸς ποῦ τὸ ἀνθρώπινον ἰδολοφονοῦσε γένος,
Ὁ ἰατρός Γεώργιος, ἐδῶ εἶναι θαμμένος.
Φυλάξου, μὴ τὸν δέχῃσαι 'ς τὸν Ἄδην, Περσεφόνη
Εἶν' ἱκανὸς καὶ τοὺς νεκροὺς νὰ ξαναθανατώνη.